

Leto 7. Štev. 8. PRILOGA ZA MLADINO. 1938. avgust 8.

ŽIVLJENJE BLAŽENE DEVICE MARIJE MATERE BOŽJE NAŠE KRALJICE

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica:
Marija z Agrede.) (Štrta kniga).

18. Marija i Jožef delita darove svetih treh kralov.

Kda so sveti trije krali odišli, je Marija popustila sv. Jožefi, naj razdeli darove, ar nje neso veselile zemeljske dobrote. Sporazmila sta se, da jih porazdelita na tri dele. Prvoga sta namenila za jeruzalemsko svetišče, drugoga za duhovnika, ki je dete obrezao, da ga vporabi za sinagogo, tretjega pa za siromake.

Nekša siromaška, jakostna ženska, kt je stanovala kraj betlehemske zidine ne daleč od štalice i je Marijo večkrat obiskala, je Mariji povedala, da so nekši modri, ki jih majo ljudje za krale, pitali za oblubljenoga Odrešnika. Marija njej je ne odkrila skrivnosti, nego njej je začnola razlagati skrivnosti vere i njoj zaednim dala nikelko zlata, štero je bilo namenjeno za siromake. S tem se je ta ženska opomogla od svojega sirmaštva. Odzdaj naprej je bila svojoj dobrotnici tak zahvalna, da njoj je ponudila svojo hišo za stan. S težkim srcem je šla sveta družina iz votline i se preselila k toj jakostnoj ženski. Puna veselja njim je ta ženska odstopila najboljši del svoje hiše. Sveta zaročnika sta večkrat obiskala votlino. Pred njov je stao na

straži angeo kak pred rajskimi vrati. I šče dnes stoji. Nerazumnim stvarjem je dohod zabranjen. Neverniki pa smejo notri, ar ž njimi ma Bog svoje posebne namene.

Sveti Jožef i presveta Mati sta ostala v novom domi do Jezušovoga prikazanja v svetišči. Na to sveto delo sta se pripravljala z največšimi jakostnimi deli. Mali Jezuš je večkrat gučao svojoj materi z glasom, ki ga je samo ona čula. Zlasti jo je zvao, da ga nasleduje i da njemi bode spodobna. Sveti Jožef ne je čuo deteta gučati, dokeč ne bilo staro edno leto. Marija njemi ne razodela nikaj, ka je čula od Jezuša. Z večine so to bile ljubavne reči iz Visike pesmi. Od drugih milosti, štere je Prečista sprejela, je bila tudi ta, da je jasno vidila dušo svojega edinorojenoga sina i njeno združenje z Božanstvom. Razmila je tudi molitve, štere je Kristušova duša neprestano opravljala nebeskom Oči za rešenje ljudi. Vsa ta dela je Marija nasledovala po zgledi svojega sina. Kak včela je nabirala slādki med radosti včlovečenoga Boga. Bila je na nadnaravni način delivka sadov odrešenja.

Za časa njihovoga bivanja v Betlehemi jih je obiskalo mnogo ljudi, predvsem siromaških. Mnogi so dobili miloščino. Vsi so gučali od prihoda Odrešenika. Ne je bilo brez bože odredbe, da se je v tom časi širo med Židovi glas, da se je spuno čas, kda pride oblubljeni Odrešenik. Te predmet je bio središče razgovora i zanimanja med ljudstvom. Marija je porabila te razgovore i spreobrnila mnogo duš. Vadila se je pri tom velkoga premagivanja, da ne izda velke skrivnosti, štera njoj je bila zavupana. Jožef se je čudo i veselio, kda je poslušao, kak preprosti narod zavupa svoje mišljenje Mariji, i opet kak ona razumno podučavle njihovo nevednost.

MARIJINA DRUŽBA

Naši svetliški vzorniki

all

trpljenje pravičnih na zemlji.

Sestra moja! Pot življenja je pot trnja in — samozataje; redko posije sončni žarek na njo, več ko cvetja je trnja na njej! Ubogi človek hodi po tej poti, obložen s težkim križem, ki mu ga je naložil, na rame, — Gospod. Sestra moja! „Križ Gospodov, je človeku v odrešenje, — trpljenja križ človekov, je k Gospodu pot v življenje!“

Mi ubogi zemljani pač ne umejemo, zakaj nas spremljajo križi in težave v tem življenju? Ali nam ne bi bilo življenje lepše in srečnejše brez njih? — Samo sonce na potu življenja! Kaj bi bilo z zemljo, ako bi jo ogrevale samo zlato sonce in ne bi nikoli hladni dežek padel na njo? Gotovo ne bi nikoli rodila!

Kakor ne more zemlja živeti brez sonca in ne brez dežja, — tako nemora človek živeti brez sv. vere! In če človeško srce ne bi poznalo bolesti in gorja, — bi nikoli ne moglo najti poti k Bogu, ker „kdor ni trpel, ni živel,“ — pravi sv. Avguštin! — Da, sestre moje, — bolesti so naš vsakdanji kruh, — brez katerega ne moremo živeti! Poglejmo naše svetniške vzornike! Kateri ni trpel? Ali najdemo med vsemi svetniki samo enega, ki se je brez trpljenja ločil od te solzne doline? Vsi so trpeli!

Človek, ki ni vzgojen v bolesti, ostane vedno dete. Brez bolesti bi duša ne spoznala svoje vrednosti. Pravičnik — trpi z Jezusom, z njegovimi izvoljenimi, posebno pa z njegovo žalostno Materjo! Trpljenje pravičnega je tiho, vdano in mirno, boli grešnikove so divje, in obupne! Težak jarem je na Adamovih sinovih, od dneva njihovega rojstva, do dneva pokopa. Kot kristjani se moramo prostovoljno podvreči nadlogam, katere nam pošilja dobri Bog. Kristjan mora kot dedič nebeškega kraljestva smatrati sedanje življenje, kot čas preizkušenj in bolesti. Ne odvrčajmo svojih oči od križev in bridkosti, ne gledajmo nanje solznih oči! — Bog jih je dal, Bog jih bo vzel! — Ako hočemo biti pravi kristjani po duhu in srcu, moramo urediti svoje življenje po Jezusovem, ki ga je živel na zemlji!

Sestre moje! Naše solze naj teko ob misli na Boga, — naj se darujejo Bogu, — ker sladke so take bridkosti, ki se rode ob misli nanj!

Vika Razlagova.

Marijina hči — bodi ponižna!

Moje drage sestre!

Nagnjenje do greha, je v človeku silno močno! Greh mora zavesti človeka v najglobokejše globočine propalosti. Da se je ubranimo in lepo živimo, potrebujemo posebno varstva Marijinega, posebne previdnosti božje! Drage sestre! Nihče ne more lepo in čisto živeti, če mu Bog ne pomaga. Bog mora odvrčati od nas gotove nevarnosti in bližnje priložnosti v greh in nas krepiti ter buditi v nas štud pred grehom. — Zato moramo mnogo moliti in prositi Vsemogočnost božjo, da nam da moči in milosti, s katero bomo lahko premagale vse skušnjave, da bomo pogumne in odločne, ko nam bo pretela kakršna koli nevarnost, ki bi mogla uničiti lepoto naših, — Boga ljubečih duš! — Sestre! Vsa naša moč je iz Boga! Zato molimo rade v skušnjavah in se zaupno zatekajmo k Mariji, — ki je naša najboljša Mati! Marija je brez madeža spočeta, — Ona je kači glavo strla, tudi mi bomo z Njeno pomočjo premagale vse skušnjave, če tudi nas bodejo še tak hudo napadale! Bodimo ponižne! Bodimo odločne! Živimo lepo in čednostno življenje! Brez ponižnosti se ne mora čisto in lepo živeti. Samo ponižnost je trdnjava, v kateri je zavarovana vsa lepota naše duše. Glejmo, predrage sestre, koliko sovražnikov napada čisto dušo. Lepa duša je vsepovsod preganjana, zasovražena in za-

ničevana! — Marsikak hudobnež se norčuje iz nas. Ali čujemo, predrage sestre, kaj nam govori Gospod?: „Če so mene preganjali, bodo tudi Vas, toda zavupajte, jaz sem svet premagal.“ Vsi, kateri hočejo ponižno in pobožno živeti v Kristusu, bodo preganjanje trpeli. Zato bodimo pogumne, draga dekleta, in ne zmenimo se nikdar za norčevanje nesramnih ljudi in skušnjavcev. Bog je in bo ostal z nami! In katerim je odločeno samsko življenje, naj žive lepo čisto in čednostno življenje, naj ostanejo pobožne in ponižne do zadnjega diha svojega življenja. Bolje je ostati „stara devica, kakor pa nečistnica!“ One pa, ki so odločene za zakonsko življenje, naj jim bodejo vedno svete besede: „Devica hočem ostati do poročnega oltarja!“ Naše duše naj krepča, — božja ljubezen, katero iščimo v molitvah, v pogostem prejemanju svetega obhajila, in v raznih dobrih delih. Prizadevajmo si, da bodemo živele samo za Boga, in bodemo s svojim ponižnim življenjem vedno bolj podobne Mariji. — Otroško zaupna naj bo naša ljubezen, bodimo zveste Bogu, na vseh svojih potih življenja. Ob pogostem prejemanju angeljskega kralja bodemo lahko izpolnjevale svoj sklep in zaobljubo, ki smo jo dale Mariji: „Pod zastavo tvojo, ljuba Mati, se zvesto hočemo vse bojevati, premagati skušnjave vse, da tvoje nas ljubilo bo Srce!“

Vika Razlagova.

Daj treznosten zgled mladini.

Mi smo v vnogij snopičaj Marijinoga Ogračeka opisavali največšo nesrečo, ki jo prinaša mladini alkohol, toga že v malo meri uživanje, posebno pa toga nezmerno uživanje. Dovolite zdaj starejši, da se v prilogi, namenjeni za mladino, obrnemo na vas. Na vas, pivci, na vas, ki vso svojo srečo i zadovolnost najdete v tom, če morete piti, če morete mladini davati piti.

Neizmerna odgovornost pred Bogom je nesamo za lastne grehe; ravno takša, pa še strašnejše je za lücke grehe, za tuje grehe, za grehe, štere bi jaz dužen bio preprečiti, pa nesamo ka nesam je, nego sam je še pozročivao.

Pomislite starejši sledeče: Zavolo alkohola, zavolo nezmer-noga pila alkohola leto za letom nešteti jezери pridejo v bolniš-nice, norišnice, v voze, v pobolševalnice. Nešteti so teher svojoj itak siromaškoy občini; dužna je zdržavati te, kda niti za svoje marlive siromaške kotrige nema zadosta sredstev. Keliko dece postane zavolo pijanosti oče ali matere sirote, keliko zdravih se ponesreči, keliko grehov se včini po pijanosti, keliko vmorov, nečistosti, keliko kumbe i preklinjanja! O milijonski so ti grehe, nemajo niti konca. Tečejo naprej, kak voda naraščena, dokeč vse ne poplavi i ne zapravi. Keliko grobov odpre, keliko zibelk sprazni, keliko družin onesreči, keliko pokolenj i celo narodov

pokvari alkohol! Norih, dünde kov i lazarov polovica je od nerednoga vživanja alkohola, jetičnih veliki deo je povzročo alkohol. Zaduženost pri kmetiji, zasto j pri obrti i trgovini, osiromaš elost nešteti h družin je napravo alkohol. I ta straš na kuga ne ka bi henjala, se širi. Širi se že pri gingavoj mladini po vas, starejš i, ki ne samo, ka sebe pokvarjete z nerednim pilom, nego to ščete, ka se pokvari že v gingavoj starosti tudi deca, ka nede nikoga več, ki bi vam mogeo v oči metati: zakaj si takši? Ve so pa vsi že takši, vsi pijanci, celo gingava deca! Grozne reči, a istinske.

V Jugoslaviji krčme rastejo, kak gobe po dežji. Alkohol je prva zahteva povsod. Ne narodi se človek brez njega i ne vmerje. Ne ženijo se brez njega i senja ne opravijo tudi ne. Na sodnijo hodijo zavolo njega, ar so se zbili, ar so se klali i od sodnije si zamazano vest ščejo zaprati pali z alkoholom. Zamažejo jo ešče bole. V našoj maloj Slovenskoj krajini se spi je letno alkohola za več milijon dinarov. Pita jte pri financa j, pa vam povejo. Pa to samo tistoga, šteri se odavle. Ka se ga pa spi je po domaj ali skrivoma, niti ne v tom računi. Za to je pen ez. Za dačo teško najti krajcar, za siromake ešče težje, za obleko nago j deci ga nega, za krüh lačnim ga ešče menje je. Tak je na vse kraje po celom sveti, malo šteri kraji so izvzeti. V bivšoj Austriji se je število krčem letno povekšavalo za 2000. Čüda, če je te narod podlegeo narodnomi socializmi i zdaj milo objokava svoje katoličanske ustanove, štere se vničavlejo den za dnevom i se bodo ešče bole. V Belgije glavnom mesti, Brüsseli, je med bolniškimi mrtveci 98% pijancov. Med stomi sta samo dva ne pijanca. Tü je bilo že pred bojom nad 150 jezero krčem, pa Belgija je mala državica. V Nemčiji spi jejo letno osem milijon litrov žganice, štirijezero milijon litrov vina, sedem jezero milijon litrov piva. Se čüdivate, če jih letno znore v Nemčiji 30 jezero i če jih 1600 zvrši samovmor! Se čüdivate, če se je nečistost tak razpasla, da so sodnije mele poseo z lüdmi, ki bi ravno zgled mogli davati s čistostjov. Če je Rhöm, kapitan, ki je morjen, zatožen, kak je na nečisti greh zapelavao moško mladino! Se čüdivamo, če odpadajo od katoličanske vere ti napiti katoličanci, kak v jesen kaple süho listje z dreva! Se čüdivamo, če luteranske vere skoro več ne v Nemčiji, ar ide vse v državno pogansko vero! Na Vogrskom je teških telovnih poškodb 70% povzročo alkohol, a 80% nasilstva proti čistosti ravnotak alkohol. Zato pa ne se čüdivati, če je sirotišnic i norišnic stanovnikov polovico posla o sem alkohol, pijanstvo ali teh nesrečnikov ali pa teh starišov jih je spravilo sem.

I vse te nesreče po kom so prišle!? Po slabih zgledaj. Če bi odraščeni karali mladino zavolo pila, če bi starejši davali z treznostjov dober zgled, če bi pametni stariše mesto pila küpilli dobre knige i časopise svojim sinovom, o ne bi se tak razpasla ta strahovita kuga, štera je milijone i milijone düš i tel pa

vrednosti pogubila. Nesrečnim pijancom v prvi vrsti vala Jezušov grozen opomin: Jaj sveti zavolo spake! Če bi kazali treznost, bi se mladina navčila od vas, starejši, treznosti, ar ste pa kazali pijanost, se je navčila od vas pijanosti i tak rod pijanosti raste nepremagljivo naprej. Jaj sveti zavolo spake pijanstva.

Po vulicaj i cestaj.

1. Zmešala se je ...

Velki varaš, velka tovarna, dosta dela, dosta bogastva ... pa tudi dosta siromaštva! Siromaštva na teli, trüdnom, slabo oblečenom, lačnom, dosta, jako dosta siromaštva na duši, štera ne pozna, ne lübi Boga, ar ga nešče poznati, poštüvati, bogati, lübiti ...

Tri osebe delajo v velkoj, lepoj pisarni z velikanskimi oknami. „Jagerova“ Micika, vrla, delavna deklá, piše na mašin tak hitro, ka se njoj skoro prsti ne vidijo, katoličanka od nog do glave, nej samo v nedelaj v cerkvi pred Marijinom oltarom, liki tudi doma, na cesti, v tovarni, pri vsakdenešnjom življenji. Bila je zvoljena za voditeljico dekliške Katoliške Akcije!

„Vrabcov“ Francek, zdrav, ponosen dečko, pri ednom omari papere spakiva pa naslove piše. Je dobroga srca, samo ka so ga slabe družbe pokvarile.

Pri velkom stoli, pod oknom sedijo gospod Franc „Jastrebe“, ravnoteo pa oskrbnik cele tovarne. Z zlatimi očalami na nosi pa z svetlim perom v roki pišejo pa računajo.

— Francek, — veselo nagovori Micika zamišlenoga dečka — ka pa si že opravó vüzemsko spoved?

— Joj, da si pa pobožna, Micika! — odgovori dečko, šteroga je pitanje malo ožgalo ... — Zaistino ti povem, ka se ne bi znoo več spovedati. Že tri leta se ne spovedavlem. Šče potrebne molitve san pozabo.

— Zavolo toga pa se ne boj, Francek; to je jako lejka stvar. Jez ti do zajtra doli napišem vse molitve; ti se je navčiš, v nedelo pa se lejko spoveš. Meni pa napraviš največše veselje...

Gospod Jastreb vse tou poslušajo. Oni so velki grešnik: jako bogati na penezaj pa ... na grehaj. Že petnajst let ne stopijo v cerkev! Micika to dobro zna.

Štiri vöra. Delavci zapüstijo tovarne pa pisarne. Micika pa, kak je Vrabcovomi oblübila, prle napiše lepo pismo, jako lepo pisano, v šterom ga opomni na njegove krščanske dužnosti, na Boga, na dušo, na spoved ... na konci pa prepíše potrebne spovedne molitve. Dene pismo v zeleni kuvert, gori pa náslov: Gosp. Franc Vra ... — nej, Jastreb; Gosp. Franc Jastreb! Niha pismo v pisarni pa se pašči domou.

Sobóta. Ob osmih vsi na svojem mesti, na delo! Pisalni stroj znova spevle pod Micikinimi prstami, Vrabec papere spravlja, gospod Jastreb si tudi nateknejo zlate očali pa sedejo k velkomi

stoli... — Ka pa to? Želeno pismo? — Za mene? — Odprejo pomali! Čudne reči! Nove? Nej!... Stare, jako stare! Dūša... Bog... Spoved... Vūzem! Pa šče molitve: Moj Bog, žao mi je ka san grešio... Čudne, lejpe misli! Podpisano: Micika! — Položijo pismo na sto pa se zamislijo: — ...istina dekla ma prav!

— Gospodična Jagerova! zovejo na poglasno po kratkom odmori.

Micika, ki je ves te čas z ednim okom pazila na mašin, z drugim pa na pisalni stol, se ponizno pa spoštlivo približa:

— Želete, gospod?

— Vi ste pisali meni te reči?

— Nej, gospod... Kak pa je to mogoče? Tou je bilo za Vrabca... Prosim, zmešala san se pri atresi... Ne zamerite mi!

— Ne bojte se, gospodična! Zahvalim se vam, ka ste me spomnili. Oblūbim vam, ka vūtro idem k meši pa k spovedi!

— Vrabec, pozovejo nato, evo pismo za vas!

Francek pa je že prle spadno v Micikino zanko. Dve lej-pivi spovedi! Dve... tri prečiščavanja! Dva ftiča... Micika Jagerica!

Slovenske dekcle, nasledūjte jo.

Slavko.

Marijino vnebovzetje.

Na Velkomešo obhajamo, deca, veseli dogodek. Obhajamo vnebovzetje naše drage mamike, Bl. D. Marije. Naša mamika, od štere sam Bog svedoči, da je puna vse milošče, to je, da je najčistejša, najsmilenejša, najdobrotnivejša, najpravičnejša, da nas za Bogom najbole lūbi, je z dūšov i telom v nebo vzeta. Njeno človeče srce poleg božega tronuša bije za nas, ki potūjemo po skuznoj dolini proti večno lepoj i veseloj nebi. Ne bi to nas uboge sirotike napunilo z veselim vūpanjom? Velika meša mora biti den tihoga veselja, vročega hrepenenja, blaženoga vūpanja. Mater mamo v nebi, ki nas lūbi nedopovedljivo bole, kak bi nas mogle vse matere od začetka do konca sveta i ta naša mati je vsegamogočna Kralica nebe i zemle s svojimi prošnjami. Zato pa puni vūpanja i notrašnjega veselja obhajajmo Veliko mešo, Mamika nas čaka, vsaki den smo bliže k njej.

Marija, nebeska kralica

i celoga sveta Gospa,

o bodi nam vsem pomočnica,

veselje si naš'ga srca.

Pisma naših z tujine.

Velečastiti g. urednik! Dovolite mi, da se tudi jaz oglašim i napišem par vrstic iz te dalne tujine. Želem Vam zdravje, da bi še vnogo let živeli i pisali te liste, ki romajo deleč po sveti i nam prinašajo poleg drugoga tudi božo reč, ki je najbolje potrebna v tom tujem kraju. Jaz sam v mestu, zvanom Jessen. V cerkev mam samo 5 minot, sv. meša je vsakih 14 dni samo ednok zavolo pomenkanja duhovnikov. Naša cerkva je lepa, posvečena sv. Duhu. Na velike svetke je vsa razsvetlena z električnimi svečami. Pozimi je v cerkvi toplo, v njej je najprej tudi peč. Na steni je veliki napis — pesem, štero spevlejo na Risale: „Pridi, sv. Duh.“ Bio sam že tudi pri sv. spovedi z Marijinim Listom. G. duhovnik so me po spovedi prosili, če lejko vzememo Mar. List seov, ka do se slovenski učili, ka je tu okoli dosta Slovincov. Za 14 dni, kda je bila pali sv. meša, so mi ga dali nazaj i z veseljem pravili, da je v sosednom mestu (Annaburg-i) bilo 10 Slovincov pri spovedi s tem Mar. Listom, i da so njim natiskali sv. spoved v slovensko-nemškem jeziku. — Za lepi vzgled so nam tej maloštevilni verniki, ki živijo razstepeni med drugoverci (največ med luterani), pa lepo prihajajo k vsakoj sv. meši i tudi k pogostomi sv. obhajili. Zdaj je pa cerkev vsikdar puna, ar je prišlo dosta Polakov i precu Avstrijcov. — Če pa poglednemo luteranske cerkvi, so skoro prazne, samo par stari ludi je notri, mladina nede v cerkev. Ne briga se nišče več za cerkev, čeravno je samo 24 km od nas kraj, kde je pokopani ustanoviteo njuve vere, Martin Luther. Oštarije i plesišča pa so puna. Viditi je, kak da bi mogla luteranska vora tu prepasti. Zato pa prosim, da molite za nas izseljence Vi preč. g. Klekl i vsi, ki ste doma, da ne spadnemo, nego da živemo s Kristušom i njegovov Materjov Marijov i da bomo zmožni, drugim davati lepi vzgled. — Zdaj Vam pa napišem, kak je pri nas doma. Jaz sam iz Domajinec iz cankovske fare. Doma sta oča i mati. Dece nas je 11 živih i dvoje pokojno. Dosta nas je, zemle pa malo, zato pa jaz moram skrbeti za krüh v tujini. Star sem 17 let. — Neštérni naši, posebno mladina, živijo v tujini slabo življenje. Zato Vas prosim vse starše, ki mate deco v tujini, opominajte je i molite za nje, da ne zablodijo s prave poti ali pa, da se povrnejo, če so že zablodili. — Mi izseljenci v Nemčiji pa prosimo, ali ne bi bilo mogoče, da bi tudi mi dobili izseljenskoga duhovnika, kak ga majo naši bratje i sestre v Franciji, ki bi delao za rešenje naših duš? Samo duhovniki so zmožni nas obvarvati, da ne spadnemo, i rešiti tiste, ki so že spadnoli. Ali ne so vredne te duše žrtev? Prosimo skorajšnje pomoči! — (Mislimo na to. Vrednik.) — Veleč. g. urednik, šče ednok Vas prav lepo pozdravim, ravno tak uredništvo Novin i celo Slovensko krajino. Živeo Kristuš Krao!

Benko Štefan, Jessen, Nemčija.

Začnemo s pripravami za zidavo prve hiše za sirote Slovenske krajine, to je Doma sv. Frančiška v Črensovcih.

Podpisani Odbor za zidanje Doma sv. Frančiška v Črensovcih se je odločilo v smisli seje, obdržane 22. julija tekočega leta, da letos začne s pripravami za postavitve doma sv. Frančiška. Prvo začnemo voziti kižlek i pesik. Plačilo, štero obličblamo, je bože smilenje z interesi vred. Te interesi, kak je Jezus pravo, je nej štrlihan, nego navrhnan korčič. Za to navrhano t j. obilno bože smilenje prosi odbor vsa smilena srca, ki majo občen, naj pripelajo par vozičkov, bar dva, če več ne morejo, pesika i toliko kižleka v Črensovcie na njivo Doma sv. Frančiška. Za drugo vožnjo: rušt, cigeo, vapno, cement, železje i. t. d. se bomo obrnoli na smilena srca v poznoj jeseni i k leti v ranom sprotoletji. Zdaj sie že poželi, vnogi zmlatili, hajdino posejali, nikšega silnoga dela nemate, zato se obračamo na vas z milov prošnjov v imeni siromakov. Naš odbor vam bo dostavo potrebne cedale i to za vsaki voz dve, edno date ta tam, kde si pesik ali kamen nakopate, drugo pa tam, kde pesik ali kamen dol sköpate, na njivi Doma sv. Frančiška v roke določenomi odborniki. Molitve siromakov, ki najdejo streho i skromno preživlanje v Domi sv. Frančiška, sv. meše, ki se bodo v kapeli toga doma za darovnike služile, bodo prosile bože plačilo na vse, ki bodo siromakom iz lübezni pomagali. Ki pa nemate prilike za vožnjo, mate pa občen, odprite na stežaj svoje smileno srce i pomagajte po vašij močej z drugimi dari postaviti prvo hišo siromakov v Slov. krajini. Vsem darovnikom pa naj bo v srce yklesano, ka so že stoletja potrdila kak neovrgljivo istino :

Ki siromaki dar pokloni,

Na najveksi interesi ga Bogi posodi.

V smilenom Srci Jezušovom vas pozdravlja i prosi pomoči za siromake — Odbor.

Cerkveni glasi.

Nove meše v Slovenskoj krajini meseca julija. Julija 10.: preč. g. Gjörköš Štefan z Rakičana v Soboti, vodnik pri oltari preč. g. Vojkovič Jožef, plebanoš, predgar Škraban Janoš, kaplan v Soboti. Kerec Viljem z Viodonec pri Gradi, vodnik pri oltari preč. g. Kolenc Ivan, oskrbnik fare, predgar preč. g. Klekl Jožef, urednik Mar. Lista. Julija 17.: Horvat Janoš iz Čentibe v Lendavi, vodnik pri oltari preč. g. Bakan Štefan, plebanoš v Lendavi, predgara: slovenski preč. g. Jerič Ivan, dekan Turnišče, vogrski preč. g. Halas Daniel, kaplan v Lendavi. Čergulj Štefan iz Satahovec v Soboti, vodnik pri oltari preč. g. Vojkovič Jožef, plebanoš, predgar preč. g. Gregor Janoš, kaplan v Rajhenburgi. Julija 24.: Lanjšček Ludvik iz Rakičana v Soboti, vodnik pri oltari preč. g. Vojkovič Jožef, plebanoš, predgar Rajner Janoš, kaplan v Rogatci. Julija 31.: Cvetko Ivan, salezijanec iz Gomilic v Turnišči, vodnik preč. g. Jerič Ivan, dekan, predgar, Tkalec Jožef, ravniteo dijaškoga zavoda v Zagrebi.

Nova prednica sirotišnice Deteta Marijike v Turnišči. Bivša prednica č. s. Zora je mogla oditi na zdravljenje po težkom betegi v Naklo blüzi Golnika. Na njeno mesto je imenüvana za prednico č. s. Karmela.

Lendavska cerkev vsa prenovljena. Dovršilo se je prenavljanje lendavske cerkve. Oltar je bogato pozlačeni i cerkev je lepo naslikana, vsa prenovljena zvana i znotra. Okoli cerkve poti vsekane, prostor z rožami zasajen i zagrajen. Zaistino lepa slika, ki nas opomina, kakša mora biti tudi naša duša: znotra pozlačena i okrašena z ljubeznostjov do Boga i bližnjega, odzvana zagrajena pred grehom i svetom.

Mali Cvetki.

V siju prelestnem
danes vsa zala
dvigaš visoko se,
Cvetka ti mala!

Na srce pritiskaš
ljubljeni križ,
z rokami rožic
belih deliš.

Spusti v naročje
rožic mi belih,
da čistega srca,
lic bom veselil.

S cvetkami svojimi
križ moj okiti,
da v cvetke bo žrtve
lahko spremeniti.

In da bi kmalu,
prosim, mi dala
rožo najlepšo,
Trezika mala!

Tihomir.

Rešitev vgank.

1. Kakšo oblast ma duhovnik?

Duhovnik ma oblast, krüh i vino v Jezušovo Telo i Krv spreminjati, grehe odpuščavati, svestva sedmera i blagoslove v Jezušovom imeni deliti.

2. Kda zgubi duhovnik svoje duhovniško posvečenje?

Duhovnik duhovniškoga posvečenja nikdar ne more zgubiti, ar svestvo cerkvenoga reda vtisne v njegovo dušo neizbrisno znamenje. Duhovnik, či bi se po nesreči pogübo, se ešče v pekli spozna po neizbrisnom znamenji mešniškoga posvečenja.

Rešili so:

Hozjan Jožef, V. Polana št. 44. šolar 2. šolskoga leta prav dobro, Tratnjek Micika, Lipovci št. 12. zadovolivo, Glavač Štefan, Bukovnica 14. srednje zadovolivo, Sarjaš Jožef, Trnje, zadovolivo. Vsi štirje naj pridejo po obečano knigo i novomešniško podobico.

Nove vganke.

1. *Ka je potrebno za dobro spoved?*

2. *Štere grehe ne trbe pri spovedi praviti?*

V goniti se mora do konca avgusta. Ki najlepše vgoni, dobi za nagrado lepo knigo.